

Sygn. akt I C 1382/18

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant Małgorzata Nazarko

po rozpoznaniu w dniu 08 listopada 2018r. w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) Bank S.A z siedzibą we W.

przeciwko J. A.

o zapłatę kwoty 1.436,09zł

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

W dniu 11 maja 2018 r. strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. A. o zapłatę kwoty 1.436,09 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 1.052,28 zł od dnia 10 maja 2018 r. do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 127,01 zł od dnia wniesie pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Strona powodowa wskazała, że w dniu 20 grudnia 2013 r. zawarła z pozwaną J. A. umowę kredytu nr (...). Pozwana zobowiązała się spłacać kredyt w ratach, jednakże należność wynikająca z przedmiotowej umowy nie została w całości spłacona. W związku z naruszeniem warunków umowy - brakiem spłat - bank wypowiedział umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia w dniu 12 grudnia 2017 roku całe zobowiązanie postawione zostało w stan natychmiastowej wymagalności. Na kwotę dochodzoną pozewem złożyły się kwota 1.052,28 zł tytułem kapitału, kwota 127,01 zł tytułem sumy odsetek umownych i karnych naliczonych na dzień sporządzenia pozwu oraz kwota 256,80 zł tytułem kosztów monitów i upomnień.

W dniu 28 maja 2018 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie (sygn. akt VI Nc-e (...)) postanowienie w przedmiocie przekazania sprawy do Sądu Rejonowego w Świdnicy wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana, pomimo podjęcia próby doręczenia jej odpisu pozwu z załącznikami i wezwania na rozprawę na prawidłowy adres, nie odebrała korespondencji, nie udzieliła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się również na rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 grudnia 2013 r. strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarła z pozwaną J. A. „Umowę o kredyt gotówkowy plus nr (...) na okres od dnia 20 grudnia 2013 r. do dnia 15 grudnia 2017 r. Kredytu udzielono w wysokości 17.906,77 zł, zaś koszt kredytu wyniósł 7.475,33 zł, wobec czego pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 24301,38 zł. Zobowiązanie zostało rozłożone na 48 rat płatnych do 15-tego każdego miesiąca począwszy od miesiąca stycznia 2014 r., przy czym wysokość 47 rat miała wynosić 511,98 zł, zaś ostatniej raty 511,92 zł. W przypadku nieregulowania w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat kredytu bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie ustalonym przez bank, nie

krótszym niż dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni.

Dowód:

- umowa o kredyt gotówkowy plus nr (...) z dnia 20 grudnia 2013 r.– k. 20-22;

Pozwana dokonywała nieregularnej spłaty zadłużenia, wobec czego strona powodowa skierowała do niej szereg monitów i upomnień, za które naliczyła koszty w łącznej kwocie 691,28 zł. Pozwana dokonała spłaty zobowiązania na łączną kwotę 22.114,56 zł.

Dowód:

- wykaz kosztów i upomnień – k. 17;

- zestawienie wpłat – k. 18-19;

- tabela opłat i prowizji – k. 22.

Sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzeczenie w niniejszej sprawie oparto o zapisy umowy zawartej między stronami, przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r Kodeks Cywilny (Dz.U. z 1964 r., nr 16, poz. 93 z późn zm, dalej k.c.) oraz ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104).

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny. Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie pozwana zachowywała się biernie. Nie odebrała skierowanej do niej korespondencji pomimo skierowania jej na prawidłowy adres zameldowania, wobec czego nie stawiała się na rozprawę przeprowadzoną w dniu 8 listopada 2018 r., i nie wniosła odpowiedzi na pozew. Zachodziły zatem wszelkie przesłanki do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Jednakże wbrew regulacji art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie mógł przyjąć za prawdziwe twierdzenie strony powodowej o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie bowiem budziły one wątpliwości w zakresie wskazanej daty wymagalności roszczenia i z uwagi na zmianę regulacji w zakresie przedawnienia roszczeń przyjęcie tych twierdzeń mogłoby prowadzić do obejścia prawa. Wskazać bowiem należy, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby doszło do wypowiedzenia przedmiotowej umowy, pomimo iż twierdzenia takie zawarte zostały w pozwie. Nie można z góry uznać twierdzeń strony powodowej za prawdziwe, tj. iż doszło do wypowiedzenia przedmiotowej umowy dopiero w dniu 12 grudnia 2017 r. skoro jak wynika w dołączonych do umowy dokumentów pozwana dopuszczała się wielokrotnie spłaty rat kredytu w niepełnej wysokości i w późniejszym terminie, co mogło stanowić podstawę do wypowiedzenia umowy. Wskazać przy tym należy, że twierdzenia strony powodowej w tym zakresie nie pokrywają się z przedłożonymi dokumentami, bowiem w pozwie wskazano, że w dniu 12 grudnia 2017 r. upłynął okres wypowiedzenia umowy, natomiast z wykazu kosztów monitów i upomnień wynika, że tego dnia złożono oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Nadto wypowiedzenie umowy kredytu w dniu 12 grudnia 2017 r. miałyby się celem, skoro jak wynika z tejże umowy została ona zawarta do dnia 15 grudnia 2017 r. Należy zatem uznać, że albo wypowiedzenie umowy dokonane zostało znacznie wcześniej, albo umowa została aneksowana a termin spłaty kredytu przedłużony. Te wątpliwości sprawiły, że nie można było uznać wypowiedzenia przedmiotowej umowy za skuteczne, a wiarygodności za wymagalną.

Dodatkowo wskazać należy, że, skoro nie wiadomo kiedy wierzytelność postawiona została w stan wymagalności, to nie możliwą stała się kontrola czy roszczenie nie jest przedawnione, co jest możliwe biorąc pod uwagę fakt, że roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej (3 letni okres przedawnienia) a umowa między stronami zawarta została w dniu 20 grudnia 2013 r. W obecnym stanie prawnym przedawnienie roszczenia badane jest przez Sąd z urzędu. Zgodnie bowiem z art. 5 ust 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104) roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Nadto cytowana ustawa wprowadziła do kodeksu cywilnego art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W tym stanie rzeczy, wobec niewykazania w sposób niebudzący wątpliwości, że roszczenie strony powodowej jest wymagalne Sąd oddalił powództwo strony powodowej w całości o czym orzeczono w sentencji postanowienia.